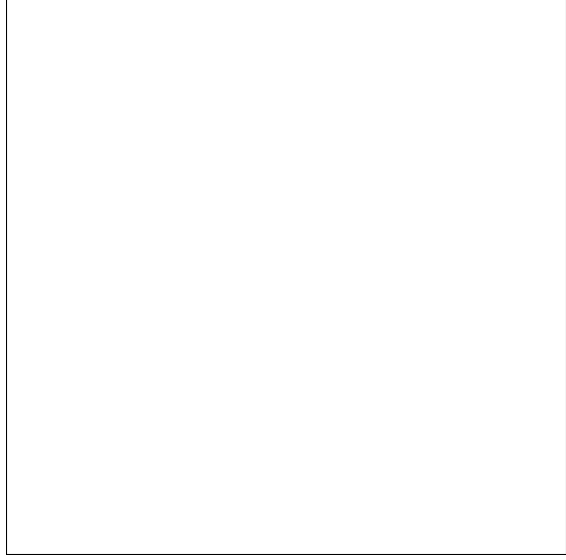

Маленька націнка: історія Вангаї Маатаї

✎ Nicola Rijdsijk
👤 Maya Marshak
📧 Nataliia Naiavko
😊 Ukrainian
📖 Level 3

Storybooks Canada

storybookscanada.ca

Маленька націнка: історія Вангаї Маатаї

Written by: Nicola Rijdsijk

Illustrated by: Maya Marshak

Translated by: Nataliia Naiavko

This story originates from the African Storybook (africanstorybook.org) and is brought to you by Storybooks Canada in an effort to provide children's stories in Canada's many languages.

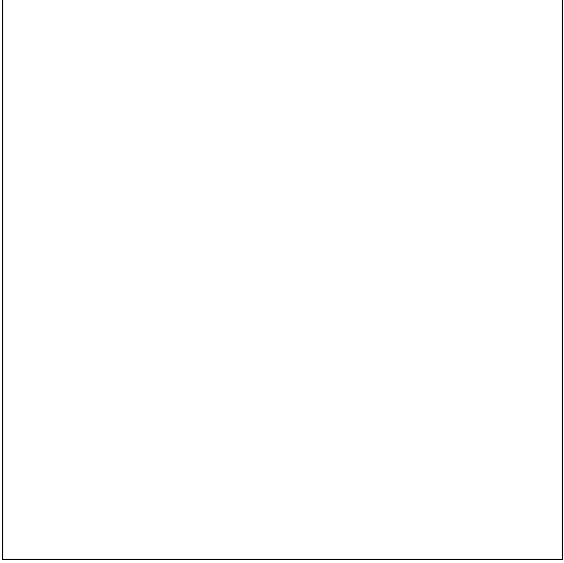

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.
<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0>

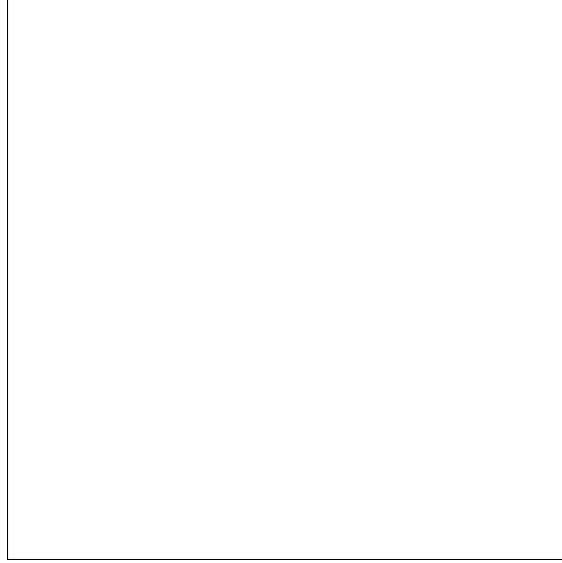
(imageless edition)

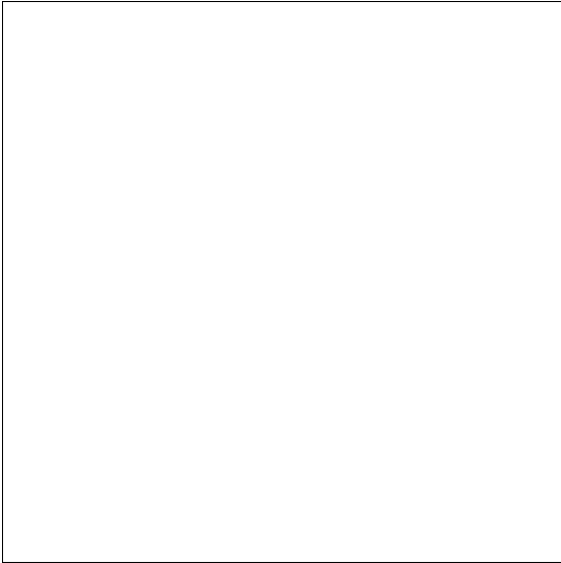

У селі на схилах гори Кені у Східній Африці
маленька дівчинка працювала на полі зі
своєю матю. Дівчинку звали Вангарі.

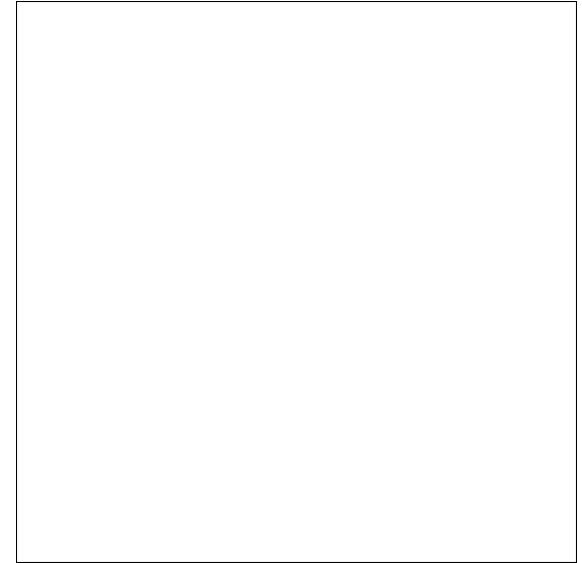

Вангарі померла у 2011 році, але ми
завжди згадуємо її, коли бачимо гарне
дерево.

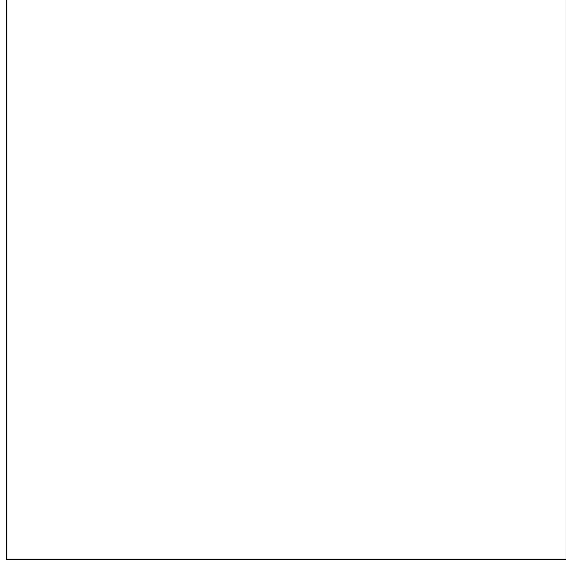

Вангарі подобалося проводити час на вулиці. Вона розпушувала ґрунт своїм мачете у сімейному саду. Вона садила маленькі насінинки у теплу землю.

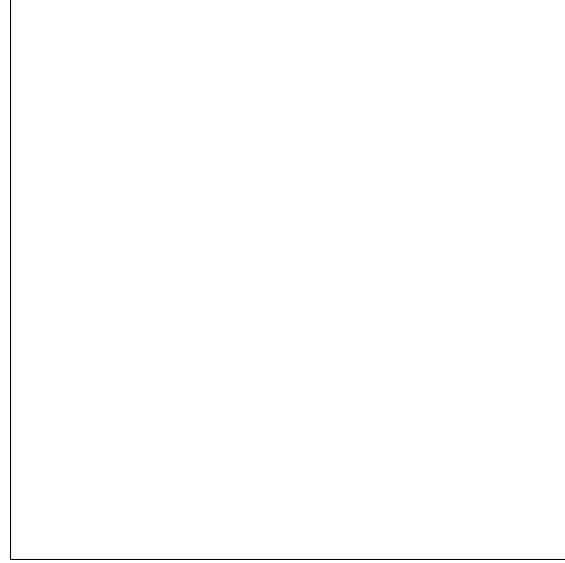

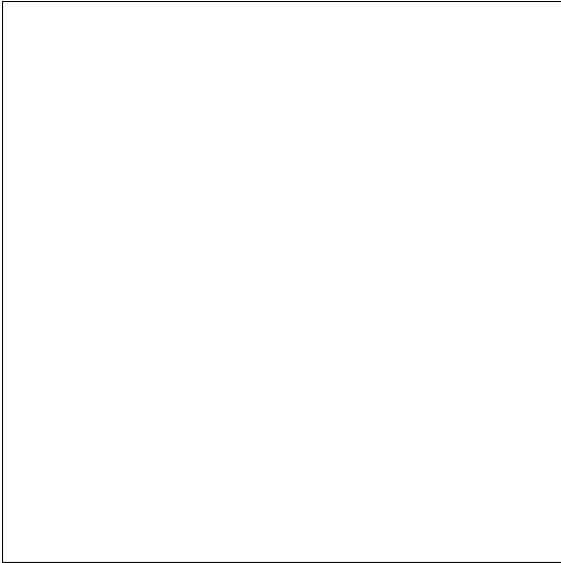
Вангарі багато працювала. Люди у цілому світі це побачили і дали їй відому почесну нагороду. Вона називається Нобелівська премія миру. Вангарі стала першою африканкою, яка отримала цю нагороду.

Захід сонця був її улюбленим часом дня. Коли вже було надто темно, щоб бачити рослини, Вангарі знала, що пора йти додому. Вона йшла вузенькими стежками через поля і переходила через річки.

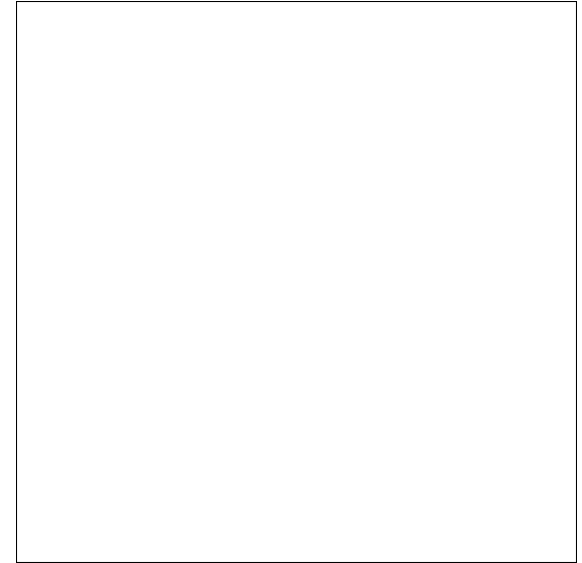

Пройшов час. Із нових дерев виросли ліси, знову потекли річки. Ініціатива Вангарі поширилася на всю Африку. Сьогодні мільйони дерев виросли із насіння Вангарі.

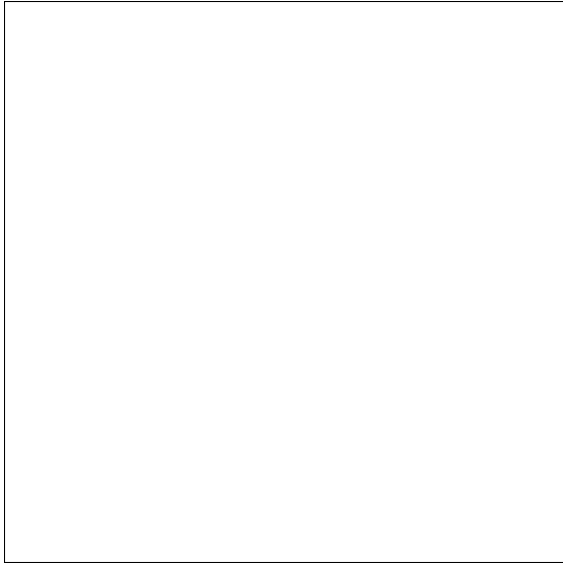
Вангарі була розумна дівчинка і з нетерпінням чекала, коли вже піде до школи. Але її мама і тато хотіли, щоб вона залишалася вдома і допомагала їм. Коли їй виповнилось 7 років, її старший брат переконав батьків віддати її до школи.

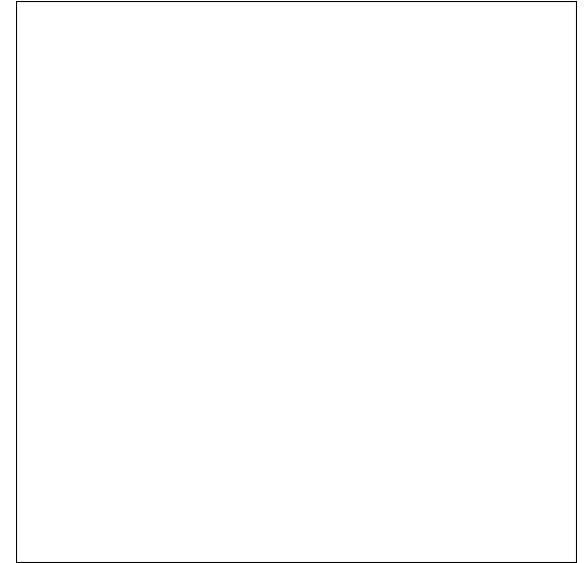
Вангарі знала, що треба робити. Вона навчила жінок вирощувати дерева із насіння. Жінки продавали дерева і мали гроші для сім'ї. Жінки були щасливі. Вангарі допомагала їм відчути себе сильними.

Вона любила вчитися! Вангарі дізнавалася
все більше і більше з кожної книги, яку
вона прочитала. Вона так добре вчилася,
що її запросили на навчання у Сполучені
Штати Америки. Вангарі була дуже
щаслива! Вона хотіла дізнатися про світ
більше.

Коли Вангарі закінчила навчання, вона
повернулася у Кенію. Але її країна
змінилася. З'явилася величезні ферми на
полях. Жінки не мали дров, щоб
приготувати їсти. Люди були бідні, а діти
голодні.

Вангарі вивчила багато в американському університеті. Вона вивчала рослини і як вони ростуть. Вона часто згадувала, як вона виростала, як грала різні ігри із своїм братом у тіні дерев у красивих лісах Кенії.

Чим більше вона вчилася, тим сильніше усвідомлювала, як вона любить людей Кенії. Вона хотіла, щоб вони були вільні і щасливі. Чим більше вона вивчала, тим більше вона згадувала свій африканський дім.